KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 1.9.2005
KOM(2005) 388 endelig

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

OM REGIONALE BESKYTTELSESPROGRAMMER

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

OM REGIONALE BESKYTTELSESPROGRAMMER

1. INDLEDNING

1. I Kommissionens meddelelse af 14. juni 2004 om bedre adgang til holdbare løsninger (KOM(2004) 410) (meddelelse af juni 2004) foreslog Kommissionen en ny strategi for EU i forbindelse med den internationale beskyttelsesordning, nemlig at der fremsættes forslag til regionale beskyttelsesprogrammer for at øge beskyttelseskapaciteten i de involverede regioner og sikre en bedre beskyttelse af flygtninge der for derved at finde holdbare løsninger (de tre holdbare løsninger er repatriering, lokal integration og genbosættelse i et tredjeland, hvis de to første holdbare løsninger ikke er mulige)[1]. Meddelelsen indeholdt også forslag om en genbosættelsesordning, der sikrer beskyttelse af et stort antal flygtninge og en mere velordnet og styret indrejse i EU.

2. I Haag-programmet af 4.-5. november 2004 erkendte Det Europæiske Råd, at EU i en ånd af fælles ansvar bør bidrage til et mere tilgængeligt, retfærdigt og effektivt internationalt beskyttelsessystem i partnerskab med tredjelande og sikre adgang til beskyttelse og holdbare løsninger tidligst muligt. Der blev sondret mellem de forskellige behov i landene i transit- og hjemregioner. Landene i hjem- og transitregionerne vil blive støttet i deres indsats for at øge deres beskyttelseskapacitet. For så vidt angår hjemlandene og -regionerne opfordrede Det Europæiske Råd desuden Kommissionen til at udarbejde regionale beskyttelsesprogrammer på EU-plan i partnerskab med de berørte tredjelande og i nært samråd og samarbejde med UNHCR. Disse programmer skal bygge videre på de erfaringer, der opnås via pilotbeskyttelsesprogrammer, der igangsættes inden udgangen af 2005. Programmerne skal omfatte en række relevante instrumenter, der primært fokuserer på kapacitetsopbygning, og indeholde et fælles genbosættelsesprogram for de medlemsstater, der eventuelt er parate til at deltage i et sådant program på frivillig basis. Hvad angår transitlandene fremhævede Det Europæiske Råd behovet for intensiveret samarbejde og kapacitetsopbygning, ved både EU's sydlige og østlige grænser, så de pågældende lande bedre kan styre migrationsstrømmene og yde flygtninge passende beskyttelse.

3. Meddelelsen er Kommissionens reaktion på konklusionerne af Det Europæiske Råds møde den 2.-3. november 2004, hvor Kommissionen blev opfordret til senest i juli 2005 at fremlægge en handlingsplan for et eller flere regionale

---

[1] ***Repatriering***: tilbagesendelse af en person til hjemlandet. I forbindelse med de holdbare løsninger sker dette i sikkerhed og med værdighed.
Lokal integration*:* integration af en flygtning i værtslandets samfund med udsigt til lovligt ophold og personlig selvstændighed.
Genbosættelse: udvælgelse og befordring af flygtninge fra det land, hvor de har søgt beskyttelse, til et tredjeland, hvor de garanteres beskyttelse, herunder opholdstilladelse og udsigt til integration og selvstændighed. Genbosættelse kan anvendes i situationer, hvor flygtninge ikke kan vende tilbage til deres hjemland og ikke kan integreres i det land, hvor de først søgte om asyl. I undersøgelsen "Study on the Feasibility of Setting Up Resettlement Schemes in EU Member States or at EU Level, Against the Background of the Common European Asylum System and the Goal of a Common Asylum Procedure" (offentliggjort af Kommissionen i maj 2004) ses der nærmere på genbosættelsesmulighederne i EU.

pilotbeskyttelsesprogrammer. Det Europæiske Råd udtalte, at et regionalt pilotbeskyttelsesprogram bør være tilpasset den specifikke situation og fokusere på beskyttelse. Det bør tage udgangspunkt i en lang række foranstaltninger, såsom bistand til tredjelande, så de kan opfylde internationale forpligtelser i medfør af Genève-konventionen og andre relevante internationale instrumenter, øge beskyttelseskapaciteten, forbedre adgangen til registrering og lokal integrering og være med til at forbedre den lokale infrastruktur og migrationsforvaltningen. Udviklingen og gennemførelsen af disse programmer bør ske i tæt samarbejde med UNHCR og, når det er relevant, andre internationale organisationer. Det bør anføres, om midlerne hertil eventuelt stammer fra EU eller andre finansieringskilder. Der bør sikres sammenhæng med Fællesskabets strategi over for de berørte regioner og tredjelande.

4. Regionale beskyttelsesprogrammer vil være knyttet til allerede eksisterende finansieringsinstrumenter, navnlig AENEAS- og TACIS-programmerne, og kræver ikke en ny finansieringsramme. I denne meddelelse opridses de generelle rammer, inden for hvilke regionale pilotbeskyttelsesprogrammer bør fungere, der gives henstillinger for så vidt angår geografisk anvendelse og indhold, og det beskrives, hvordan det er muligt at inddrage konceptet regionalt beskyttelsesprogram i forbindelse med Fællesskabets relationer med de involverede regioner og lande. I første del redegøres for den bredere politiske baggrund for meddelelsen, mens der i anden del fokuseres på de regionale pilotbeskyttelsesprogrammers mulige indhold. I tredje del undersøges et udvalg af geografiske områder, hvor de regionale pilotbeskyttelsesprogrammer kan anvendes, og hvordan det er muligt at anvende denne strategi i forbindelse med Fællesskabets politik over for de berørte lande og regioner. I fjerde og femte del ses der nærmere på, i hvilke specifikke regioner de første to regionale pilotbeskyttelsesprogrammer kan finde anvendelse, og i de sidste dele behandles spørgsmålet om, hvordan de regionale pilotbeskyttelsesprogrammer bør evalueres, hvordan programmerne kan fortsættes, og hvilke foranstaltninger der derefter skal træffes.

5. Regionale beskyttelsesprogrammer bør øge kapaciteten i områder, der er tæt på hjemregioner, til at beskytte flygtninge. Målet er at skabe betingelserne for at gennemføre en af tre holdbare løsninger, nemlig repatriering, lokal integration eller genbosættelse. For i samarbejde med UNHCR at udvikle de regionale beskyttelsesprogrammer i overensstemmelse med aftalememorandummet mellem Kommissionen og UNHCR af 15. februar 2005 og tredjelande i hjemregioner er det nødvendigt at sikre en koordinering af EU's politik på flygtningeområdet, det humanitære område og udviklingsområdet for derved at dække alle behov for beskyttelse og tage fat på virkningerne af grupper af flygtninge for lokalsamfundene og sikre, at alle får størst mulig gavn heraf. Humanitær bistand til flygtninge vil imidlertid ikke som sådan blive en del af de regionale beskyttelsesprogrammer. Der vil fortsat blive truffet beslutninger om at iværksætte humanitære foranstaltninger på grundlag af behovsvurderinger, og foranstaltningerne vil blive gennemført under fuld respekt for de humanitære principper. Det er muligt at få størst mulig virkning ud af de regionale beskyttelsesprogrammer ved at vurdere, hvor der eventuelt er huller i beskyttelsen, og sikre, at yderligere foranstaltninger supplerer og forhøjer værdien af de aktiviteter (navnlig humanitære aktiviteter og udviklingsaktiviteter), der allerede gennemføres. Dette vil rent praktisk kræve en koordinering af politikker og med de berørte aktører for derved at øge beskyttelsen af flygtninge.

2. INDHOLDET AF REGIONALE BESKYTTELSESPROGRAMMER

6. Regionale beskyttelsesprogrammer bør være fleksible og situationsspecifikke og sikre sammenhængen med Fællesskabets politik på det humanitære område og udviklingsområdet og andre relevante aktiviteter. Formålet med regionale beskyttelsesprogrammer er at øge tredjelandes beskyttelseskapacitet. Regionale beskyttelsesprogrammer bør bestå af praktiske foranstaltninger, der giver reelle fordele, for så vidt angår både beskyttelse af flygtninge og støtte til eksisterende foranstaltninger med det pågældende tredjeland. De bør også sigte mod at give værtslandet fordele. På grundlag af disse overvejelser bør et regionalt beskyttelsesprogram omfatte følgende kerneaktiviteter:

   (1) Projekter, der sigter mod at forbedre den generelle beskyttelse i værtslandet.

   (2) Projekter, der sigter mod at etablere en effektiv procedure for fastsættelse af flygtningestatus, der kan hjælpe værtslandene med bedre at forvalte de migrationsmæssige følger af en flygtningesituation og derved sætte dem i stand til i højere grad at bruge ressourcer på den væsentligste flygtningegruppe.

   (3) Projekter, der ved at forbedre modtagelsesvilkårene er til direkte gavn for flygtninge.

   (4) Projekter, der er til gavn for det lokalsamfund, der huser flygtninge, f.eks. ved at tage fat på bredere miljømæssige problemer, der påvirker både flygtninge og værtssamfundet, og formidle oplysninger om flygtninges positive bidrag.

   (5) Projekter, der tager sigte på uddannelse vedrørende beskyttelse for dem, der tager sig af flygtninge og indvandrere.

   (6) Et registreringssystem, der bygger på UNHCR's projektprofil over personer i området, der vækker bekymring i UNHCR, og som kunne være med til at måle virkningen af regionale beskyttelsesprogrammer.

   (7) Et tilsagn om genbosættelse, hvorved EU-medlemsstater på frivillig basis påtager sig at finde holdbare løsninger for flygtninge ved at tilbyde dem genbosættelsessteder i disse lande.

7. Genbosættelse i EU-medlemsstater af flygtninge fra lande i hjemregioner vil udgøre en væsentlig faktor for at demonstrere partnerskabselementet i de regionale beskyttelsesprogrammer over for tredjelande. Kommissionen har noteret sig, at adskillige medlemsstater siden meddelelsen af juni 2004 har overvejet at etablere deres egne nationale genbosættelsesordninger. Kommissionen forventer, at denne strategiændring vil bidrage til generelt at gøre de regionale beskyttelsesprogrammer til en succes, idet der i høj grad bygges videre på de eksisterende bestræbelser, for så vidt angår genbosættelse snarere end at omorganisere de nuværende ordninger inden for rammerne af de regionale beskyttelsesprogrammer.

8. Efter evalueringen af de regionale pilotbeskyttelsesprogrammer vil Kommissionen undersøge muligheden for at fremsætte forslag om en mere struktureret strategi for indsatsen for så vidt angår genbosættelse. I et sådant forslag vil der blive taget hensyn til de operationelle og logistiske behov for at styre genbosættelsesaktiviteterne på EU-plan. På kort sigt og i overensstemmelse med mandatet i Haag-programmet vil Kommissionen imidlertid fremsætte forslag om ændring af Rådets beslutning om oprettelse af Den Europæiske Flygtningefond,

således at genbosættelse inden for rammerne af de regionale beskyttelsesprogrammer i væsentlig grad kan finansieres af Fællesskabet.

3. REGIONER, DER SKAL OMFATTES AF DE FØRSTE REGIONALE BESKYTTELSESPROGRAMMER

9. Udvælgelsen af hensigtsmæssige geografiske regioner for de regionale pilotbeskyttelsesprogrammer sker på grundlag af en række vigtige faktorer, såsom en vurdering af særlige flygtningesituationer i tredjelande, de finansielle midler, der er til rådighed inden for rammerne af de eksisterende fællesskabsfonde, eksisterende samarbejdsrelationer og -rammer mellem Fællesskabet og særlige lande eller regioner. I 2003 indkredsede UNHCR 38 flygtningesituationer, der kan betragtes som langvarige, idet 25 000 eller flere flygtninge i hvert tilfælde havde boet i eksil i mere end fem år. Den fælles indsats, der ydes inden for rammerne af regionale beskyttelsesprogrammer, vil også kunne være af gavn i forbindelse med andre flygtningesituationer. Med henblik på de regionale pilotbeskyttelsesprogrammer er det imidlertid vigtigt at fokusere på et klart afgrænset område og bygge på de allerede opnåede erfaringer fra foranstaltninger finansieret via andre instrumenter på områderne eksterne forbindelser og udvikling samt tage hensyn til behovet for at sikre en merværdi og muligheden for at anvende en evalueringsmekanisme i forbindelse med de trufne foranstaltninger.

10. Det er endvidere nødvendigt at se nærmere på en række politiske overvejelser, såsom at erkende, at selv om transitregioner og hjemregioner er af forskellig art og kræver forskellige strategier, er det vigtigt, at EU tager fat på problemerne i forbindelse med begge typer regioner. For så vidt angår transitregioner har medlemsstaterne i særlig grad været opmærksomme på **de vestlige nye uafhængige stater**. Også indsatsen i **de afrikanske lande syd for Sahara (De Store Søer/Østafrika)** er blevet betragtet som højt prioriteret i lyset af mulighederne for genbosættelse i den region og indledning af en dialog med et eller flere lande i hjemregionen.

11. For på EU-plan at opnå den nødvendige politiske støtte til de foranstaltninger, der træffes, og vinde de involverede tredjelandes tillid er det imidlertid nødvendigt at vælge en region, hvor der kan opnås hurtige og målbare resultater. I lyset af ovennævnte har Kommissionen til hensigt først at træffe de nødvendige foranstaltninger for at bistå myndighederne i **de vestlige nye uafhængige stater** (Ukraine/Moldova/Belarus) med at udvikle et regionalt pilotbeskyttelsesprogram[2] i en transitregion.

4. REGIONALE BESKYTTELSESPROGRAMMER FOR DE VESTLIGE NYE UAFHÆNGIGE STATER

12. I drøftelserne med medlemsstaterne fremgik det tydeligt, at **de vestlige nye uafhængige stater** (Ukraine, Moldova og Belarus) prioriteres højt. Denne region har også høj prioritet i forbindelse med Fællesskabets politik for eksterne relationer og

---

[2] I forbindelse med indsatsen i Belarus vil der blive fokuseret på opbygning af beskyttelseskapacitet via ngo'er, og kontakten til myndighederne vil blive begrænset til det strengt nødvendige for at sikre en effektiv gennemførelse af projekterne. De statslige myndigheder kan imidlertid drage nytte af programmet, hvis de indvilliger i at samarbejde om menneskerettigheder i forbindelse med flygtninge, f.eks. subsidiær beskyttelse, retlig og lægelig bistand og udvikling af integrationsprogrammer for flygtninge.

finansiel bistand, der omfatter igangværende tiltag vedrørende beskyttelse, der finansieres af Fællesskabet og de enkelte medlemsstater. UNHCR har siden begyndelsen af 1990 arbejdet med regeringerne og andre relevante parter for at hjælpe dem med at udvikle asyllovgivning og infrastruktur, og dette vil kræve yderligere tiltag og støtte samt nye foranstaltninger på områderne modtagelse, integration og genbosættelse.

13. Et regionalt pilotbeskyttelsesprogram for denne region bør bygge videre på og supplere den indsats, der allerede er gjort via samarbejdet med myndighederne i de vestlige nye uafhængige stater. Der bør først og fremmest fokuseres på at øge den allerede eksisterende beskyttelseskapacitet. Dette omfatter en forbedret subsidiær beskyttelse, integration og registrering og en række væsentlige beskyttelsesaktiviteter i forbindelse med sagsbehandling og modtagelse. Forslag til aktiviteter på disse områder bør fremsættes inden for rammerne af indkaldelsen af forslag i 2005 i forbindelse med AENEAS-programmet og de regionale handlingsprogrammer for 2006 under TACIS samt andre finansieringsprogrammer. De eksisterende strukturer bør ændres, således at de støtter den yderligere indsats, der gøres via de regionale pilotbeskyttelsesprogrammer. Via AENEAS-programmet bevilges der et vejledende beløb på 2 mio. EUR til asyl og international beskyttelse i denne region.

5. YDERLIGERE REGIONALE BESKYTTELSESPROGRAMMER

14. Udviklingen af et regionalt pilotbeskyttelsesprogram med et eller flere lande i en hjemregion giver mulighed for at træffe yderligere foranstaltninger for at beskytte flygtninge fra **De Store Søers område**; dette er i overensstemmelse med programmeringen af de disponible finansielle instrumenter, det forhold, at genbosættelse indgår som et centralt element i en mulig holdbar løsning, og de politiske prioriteringer, medlemsstaterne har givet udtryk for. EU har således mulighed for at udvikle velkoordinerede og strategiske foranstaltninger vedrørende beskyttelse og genbosættelse med relevante tredjelande og under fuld respekt for princippet om ejerskab[3]. Det er i overensstemmelse med UNHCR's initiativ "Convention Plus"[4].

15. Denne region vil selvfølgelig medføre en række alvorlige udfordringer for et første regionalt beskyttelsesprogram af begrænset rækkevidde. Den langvarige flygtningesituation har nået et sådant omfang, at det kan være svært at forestille sig, hvordan et regionalt beskyttelsesprogram med begrænsede midler under AENEAS kan have nogen varende virkning herpå. Det er derfor nødvendigt at vælge, hvad der skal fokuseres på i forbindelse med pilotprojektet, og at dette bygger videre på den

---

3 På det britiske formandskabs seminar om genbosættelse, der blev afholdt i London den 4.-5. juli 2005, blev betydningen af en strategisk anvendelse af genbosættelse som et redskab til at øge beskyttelseskapaciteten i tredjelande bekræftet.

4 I "Convention Plus" efterlyste FN flygtningehøjkommissær nye aftaler, der skal supplere flygtningekonventionen og hjælpe med til at beskytte flygtninge og opnå holdbare løsninger i hjemregionerne. Målet er at bruge tilsagn og forpligtelser fra staternes side i multilaterale aftaler om specifikke sager, bl.a. gennem en overordnet handlingsplan. UNHCR foreslår, at disse nye aftaler i form af multilaterale "særaftaler" kan bestå af overordnede handlingsplaner, som skal sikre mere effektive og forudsigelige svar på situationer med et stort antal flygtninge, herunder yderligere udviklingsbistand, som målrettes for at sikre en mere retfærdig byrdefordeling og fremme flygtningenes og de tilbagevendendes selvforsørgelse i de lande, hvor der opholder sig et stort antal flygtninge, samt multilaterale forpligtelser til at genbosætte flygtninge og fastlæggelse af de roller, som hjemlande, transitlande og bestemmelseslande skal spille i situationer med uregelmæssige sekundære bevægelser.

indsats, der allerede er gjort, gør en forskel for flygtninge på stedet og udnytter medlemsstaternes større velvilje til at iværksætte genbosættelsesaktiviteter i regionen. Dette indebærer, at der udvælges et særligt og mindre geografisk område i hele regionen, der skal omfattes af pilotprojektet. Der kan så her iværksættes en række målrettede aktiviteter under AENEAS, hvorved der opnås større virkning, end hvis aktiviteterne spredes i hele regionen. Der tages hensyn til **regionaliteten**, fordi de flygtninge, der kan drage nytte af gennemførelsen af pilotprojektet, kommer fra De Store Søers område. Et sådant mindre regionalt beskyttelsesprogram kan fungere som katalysator for yderligere foranstaltninger og tjene som grundlag for et større, mere omfattende regionalt beskyttelsesprogram senere.

16. **Tanzania** kan repræsentere et sådan geografisk sted med et stort antal flygtninge fra Burundi og Den Demokratiske Republik Congo. I landestrategidokumentet og det nationale vejledende program for perioden 2001-2007 mellem Tanzania og Fællesskabet erkendes det, at Tanzania huser den største flygtningegruppe i Afrika og som følge heraf drager nytte af et af ECHO's største programmer for nødhjælp. Fællesskabet vil fortsat støtte fredsprocessen i Burundi og Den Demokratiske Republik Congo for at skabe vilkår, der gør det muligt for flygtningene at vende tilbage. I den regionale strategi for regionen Øst- og Sydafrika og Det Indiske Ocean, der omfatter Tanzania, erkendes det, at opbygning af institutionel kapacitet er af stor betydning, navnlig for at sætte regionale organisationer i stand til at bidrage til fremme af god forvaltningspraksis, menneskerettigheder og bilæggelse af konflikter mellem medlemslandene.

17. Kommissionen har til hensigt inden for rammerne af udviklingssamarbejdet med AVS-landene at iværksætte en dialog med de tanzanianske myndigheder for at drøfte mulighederne for og det hensigtsmæssige ved et regionalt beskyttelsesprogram for landet, hvori der tages fat på problemet med flygtninge fra De Store Søers område. I kølvandet på disse drøftelser kan der fremlægges en skitse vedrørende mulige projektområder til orientering for AENEAS-udvalget. Der kan derfor fremsættes forslag til aktiviteter i form af projekter under AENEAS. Det vejledende budget for indsatsen for at finde holdbare løsninger for flygtninge i de afrikanske lande syd for Sahara er i 2005 på 4 mio. EUR. Desuden er der yderligere 5 mio. EUR til rådighed til foranstaltninger i forbindelse med migrationsforvaltning.

18. Med henblik på yderligere udvikling af de regionale beskyttelsesprogrammer er det også muligt at undersøge andre muligheder, som navnlig omfatter **Nordafrika, Afghanistan-regionen** og **Afrikas Horn**. Disse regioner er blevet udførligt behandlet under drøftelserne mellem medlemsstaterne. Mange af Fællesskabets og de enkelte medlemsstaters foranstaltninger har fokuseret på **Afghanistan-regionen**, navnlig foranstaltninger til fremme af afghanske statsborgeres tilbagevenden til deres land under sikre forhold. På **Afrikas Horn** er UNHCR involveret i et forberedende projekt med henblik på en overordnet handlingsplan for somaliske flygtninge. Resultaterne af de igangværende aktiviteter kan vise sig at være vigtige for at vurdere behovet for at bistå de relevante tredjelande, når de skal udforme et muligt fremtidigt regionalt beskyttelsesprogram for denne region. Også **Nordafrika** har klart medlemsstaternes opmærksomhed og er målet for mange fællesskabsfinansierede foranstaltninger. Da migrationen fra de nordafrikanske lande er mere kompleks, kan der imidlertid være behov for en bredere strategi. En væsentlig faktor i forbindelse med overvejelserne vedrørende regionale beskyttelsesprogrammer i disse og andre regioner vil være, om UNCHR indkredser nye genbosættelsesmuligheder.

6. EVALUERING, BÆREDYGTIGHED OG TIMING

19. Regionale pilotbeskyttelsesprogrammer vil udgøre et yderligere element i bestræbelserne for at beskytte flygtninge og kræve præcis overvågning og evaluering gennem den indledende fase. Kommissionen planlægger en uafhængig ekstern evaluering i 2007, hvor der hovedsagelig vil blive fokuseret på virkninger og resultater af programmerne.

20. På grundlag heraf vil Kommissionen foretage en vurdering og rapportere om virkningerne af regionale pilotbeskyttelsesprogrammer. Den vil se nærmere på behovet for en mere systematisk strategi i forbindelse med regionale beskyttelsesprogrammer, herunder mulighed for strukturerede partnerskaber med relevante internationale organisationer, der har til opgave at gennemføre tilknyttede aktiviteter. På grundlag heraf vil Kommissionen træffe beslutning om, hvilke initiativer det er nødvendigt at tage som opfølgning heraf.

21. For effektivt at overvåge og evaluere de regionale beskyttelsesprogrammer vil Kommissionen sikre, at de projekter, der foreslås under indkaldelsen af forslag i forbindelse med AENEAS, og som vil bidrage til de regionale beskyttelsesprogrammer, er koordineret, således at de giver resultater omtrent samtidigt, og at der ved hjælp af midtvejsrapporter og hyppig kontrol kan sikres kontinuitet mellem de oprindelige programmer og den nødvendige opfølgning.

7. KONKLUSION

22. Regionale beskyttelsesprogrammer udgør første skridt i en styrket strategi hen imod international beskyttelse. De giver også EU mulighed for at opnå en række operationelle resultater med henblik på bedre at beskytte flygtninge på stedet. Merværdien herved ligger i ansvarsdelingen som følge af genbosættelser og tilsagn om at yde en yderligere indsats for at forbedre skiftende flygtningegruppers situation. Dette initiativ kan, om end på begrænset plan, også skubbe flygtninge- og beskyttelsesspørgsmålet op på den politiske dagsorden til gavn for flygtningene, de involverede tredjelande og EU-medlemsstaterne.

23. Kommissionen vil sikre en ordentlig koordinering mellem medlemsstaterne og hjem- og transitlandene samt første asyllande om gennemførelse og overvågning af de regionale pilotbeskyttelsesmekanismer efter høring af de øvrige relevante berørte aktører, herunder UNHCR.

24. Kommissionen opfordrer Rådet og Europa-Parlamentet til at notere sig Kommissionens strategi for regionale beskyttelsesprogrammer i denne meddelelse.